

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

25. BŘEZNA 2001

Z obsahu:

Zapři sám sebe

Poselství Jana Pavla II.
k XVI. světovému dni
mládeže 2001

- strana 2 -

Anděl přinesl poselství naděje

- strana 4 -

Zvěstování Páně – zvěstování Marii

- strana 5 -

Zasvěcení Panně Marii, Matce života

- strana 5 -

Hnutí Pro život vyhlašuje Den nenaro- zených dětí

- strana 6 -

Co uděláme pro život?

Dr. Jiří Karas

- strana 7 -

Za »kulturu života«

Svatý otec k účastníkům
valné hromady Papežské
akademie »Pro život«

- strana 7 -

Josef Rötzer – průkopník přirozené regulace počtí

- strana 8 -

V 21 letech ochrnutá

Luc Adrian

- strana 10 -

Hle, teď je ta doba příhodná

Promluva Svatého otce
k římskému kléru

- strana 13 -

Zapři sám sebe

Poselství Svatého otce Jana Pavla II. k XVI. světovému dni mládeže 2001

Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě (Lk 9,23).

Milovani mladí!

1. Obracím se k vám s radostí a láskou k našemu obvyklému každoročnímu setkání. Uchovávejte si ještě v očích a v srdci úchvatný obraz velké „Brány“ na pláni Tor Vergata v Římě. Když večer 19. srpna minulého roku, na počátku vigilie XV. světového dne mládeže, jsem ruku v ruce s pěti mladými lidmi z pěti kontinentů překročil onen práh pod pohledem ukřižovaného a vzkříšeného Krista, jako bychom tak spolu s vámi všemi symbolicky vstupovali do třetího tisíciletí. Chci zde vyjádřit z hloubi srdce upřímné díky Bohu za dar mládí, které skrze vás zůstává v církvi a ve světě (srov. homilie na Tor Vergata, 20. srpna 2000). Bohu chci také s pohnutím poděkovat, že mi dal doprovázet mládež světa během dvou posledních desetiletí právě skončeného století a ukazovat jí cestu, jež vede ke Kristu, *ktejž je týž včera, dnes i navěky* (Žid 13,8). Ale zároveň mu vzdávám díky, že mladí doprovázeli a téměř podpírali papeže na jeho apoštolském putování zeměmi celého světa. Čím byl XV. světový den mládeže, ne-li intenzivní chvílí kontemplace o tajemství Slova, které se stalo tělem pro naši spásu? Nebyla to snad mimořádná příležitost slavit a vyznat víru církve a plánovat obnovené křesťanské nasazení s pohledem společně zaměřeným na svět, který čeká na hlásání Slova, jež přináší spásu? Ryzí plody Jubilea mládeže nelze vyčíslit statisticky, nýbrž jedine skutky lásky a spravedlnosti, každodenní věrností, která je tak vzácná, i když je často málo viditelná. Svěřil jsem vám, drazi

mladí, a zvláště těm, kteří se přímo účastnili tohoto nezapomenutelného setkání, úkol nabízet světu toto důsledné svědectví evangelia.

2. Bohatí prožitou zkušeností jste se vrátili do svých domovů a ke svému obvyklému zaměstnání a nyní se chystáte slavit na diecézní úrovni spolu se svými pastýři XVI. světový den

mládeže. Při této příležitosti bych vás chtěl vyzvat, abyste se zamýšleli nad podmínkami, které Ježíš předkládá tomu, kdo se rozhodne být jeho učedníkem: *Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě* (Lk 9,23). Ježíš není Mesiáš triumfu a moci. Vždyť neosvobodil Izrael z římského panství a nezajistil mu politickou slávu. Jako opravdový služebník Hospodinův uskutečnil své poslání Mesiáše v solidaritě, ve službě, v pokoření smrti. Je to Mesiáš mimo jakékoliv schéma a jakoukoliv senzaci, jehož nelze „pochopit“ podle logiky úspěchu a moci, kterou často užívá svět jako měřítko prověření vlastních plánů a činností. Ježíš přišel splnit vůli Otce a zůstává jí věrný

až do konce. Tak naplňuje své poslání spásy pro všechny, kdo v Něho věří a kdo Ho milují, naplňuje ho ne slovy, nýbrž konkrétně. Je-li láska podmínkou k Jeho následování, je obětí ověřením ryзости oné lásky (srov. ap. list *Salvifici doloris*, 17-18).

3. Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě (Lk 9,23). Tato slova vyjadřují radikálnost volby, která nesnese váhání a změnu názoru. Je to tvrdý požadavek, který ohromil samotné učedníky a během staletí odradil mnoho mužů a žen od následování Krista. Ale právě tato radikálnost také přinesla úchvatné plody svatosti a mučednictví, které v průběhu času posilují putující Církev. Ještě i dnes tato slova zní jako pohoršení a bláznovství (srov. 1 Kor 22-25). A přesto právě s nimi je třeba se vyrovnat, protože cesta, kterou vytyčil Bůh svému Synu, je stejná jako ta, po které musí jít učedník, který se rozhodl Ho následovat. Nejsou dvě cesty, nýbrž pouze jediná: ta, kterou šel Mistr. Učedníkovi není dovoleno vymýšlet si jinou. Ježíš kráčí před svými a žádá každého, aby udělal to, co On sám učinil. Říká: Já jsem nepřišel, aby mi bylo slouženo, ale abych sloužil; kdo chce tedy být jako já, ať se stane služebníkem všech. Já jsem k vám přišel jako ten, kdo nic nevlastní; mohu tedy žádat po vás, abyste odložili jakýkoli způsob bohatství, které zabraňuje vstoupit do nebeského království. Já přijímám, aby mi bylo odporováno, abych byl zavržen většinou svého národa; mohu také od vás žádat, abyste přijali to, že vám budou odporovat a napadat vás

z mnoha stran. Jinými slovy, Ježíš žádá, aby si člověk odvážně zvolil stejnou cestu jako On; aby si ji zvolil především v *srdci*, protože být v této nebo jiné vnější situaci nezávisí na nás. Na nás závisí vůle být, nakolik je to možné, poslušni Otce jako On a ochotni přijmout do všech důsledků plán, který má On s každým z nás.

4. Ať zapře sám sebe. Zapřít sám sebe znamená zřít se vlastního plánu, často omezeného a ubohého, a přijmout Boží plán: to je cesta obrácení, nezbytná pro křesťanský život, která vedla apoštola Pavla k tvrzení: *Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus* (Gal 2,20). Ježíš nepožaduje, abychom se zřekli života, ale abychom přijali novost a plnost života, kterou může dát jen On. Člověk má zakořeněný v hlubině svého bytí sklon „myslet sám na sebe“, stavět svou osobu do středu zájmů a dělat ze sebe měřítko všech věcí. Kdo však jde za Kristem, odmítá toto zahledění do sebe a nehodnotí věci podle toho, co mu to vynese; život podle Něho znamená žít v rozměrech darování a nezištnosti a ne dobývání a vlastnění. Vždyť pravý život se vyjadřuje darováním sama sebe, jež je plodem Kristovy milosti: svobodný život ve společenství s Bohem a bratry (srov. *Gaudium et spes*, 24). Jestliže se pro náš život stane svrchovanou hodnotou následování Pána, pak všechny ostatní hodnoty dostanou správné místo a důležitost. Kdo se zaměřuje pouze na pozemská dobra, prohraje navzdory zdánlivému úspěchu: smrt ho zastihne s hromadou věcí, ale s nenaplněným životem (srov. Lk 12,13-21). Je tedy třeba volit mezi **být**, **či mít**, mezi plným životem a prázdnotou existencí, mezi pravdou a lží.

5. Vezmi svůj kříž a následuj mě. Jako se kříž může stát pouze ozdobným předmětem, tak se výraz *nést kříž* může stát rčením, jen prázdnotou frází. V Ježíšově učení však tento výraz nestaví do popředí umrtvování a odříkání.

Pokračování na str. 4

Vysoká cena milosrdenství

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

*Když byl ještě daleko,
otec pohnut lítostí běžel k němu*

Poslouchej znovu s velkou pozorností a usebraností známé Ježíšovo vyprávění. Ten příběh vychází z hloubi Božího Srdce. Ale neposlouchej ho jako literární smyšlenku, tady je řeč i o tvém vlastním osudu. Nebraň se dojetí při pohledu, s jakou něhou tento otec přijímá zbloudilého syna. Neodrazuje ho jeho bídou zubožený vzhled ani nedůstojný šat, znečištěný hříchem a páchnoucí neřestí, protože za vši touto hanbou stále vidí své milované dítě.

Podle nadmíru šťastného konce se ti může pojednou zdát, že je to tak prosté dosáhnout odpuštění. Jestliže je to snadné pro navrátilce, pak nikoliv pro Toho, který jediný ti může odpustit a který ti návrat neuvěřitelně usnadňuje.

Kdybys uviděl skutečnost svého hříchu v úplné nahotě, nikdy bys nenašel odvahu vrátit se k Otci. Tak jako zatím poznáváš Otce jen jako v zrcadle⁽¹⁾, tak poznáváš i svůj hřích sotva jako v zrcadle. Spatřit svůj hřích tváří v tvář znamenalo by pro tebe propadnout se bezprostředně do hrůzy pekla, jak se to stalo *dáblu a jeho andělům*⁽²⁾. To se ti nestalo, protože Otec pohnut lítostí ti běží naproti: ještě dříve, než můžeš pomyslet na prosbu o odpuštění, prokazuje ti předem svou slitovnost a dodává ti odvahy tím, že milosrdně před tebou zahaluje hrůznost tvé viny i tvého vzezření.

Abys tomu lépe porozuměl, připojuje se dnes k tomuto vyprávění i sv. Pavel. Jeho duchovní zkušenost ti pomůže nahlédnout do zákulisí tohoto i tvého příběhu, a tak můžeš hlouběji poznávat nejen tíži a obludnost hříchu, ale také velikost odpuštění, a to právě ve světle oné nejvyšší ceny, za kterou se ti odpuštění dostalo.

Boží láska a milosrdenství nemůže zrušit ani potlačit Boží spravedlnost. Otec ti už nepřičítá tvé nevděčné zrady, ale to vůbec neznamená, že byly jen tak bez náhrady anulovány a srovozeny ze světa. *Starý řád* není možno zrušit bez spravedlivého vyrovnání. Tvé těžké dluhy jsou ti vymazány, protože mohly být nejdříve převedeny na někoho jiného. Dříve než *mohly nastoupit nové věci, byl za staré postižen Boží spravedlností nevinný, který jediný byl schopen unést a zaplatit celou tíži tvého hanebného dluhu. Otec k tomu vybral svého vlastního milovaného Syna – s tím, který byl úplně bez hříchu, jednal jako s největším hříšníkem: Z Ot-*

cova rozhodnutí byl jeho jediný milovaný Syn místo tebe *zařazen mezi zločince*.⁽³⁾

Kdyby Ježíš umřel jen proto, že jej ukřižovali katané, čím by se lišila jeho smrt od smrti těch dvou, kteří byli ukřižováni spolu s ním?⁽⁴⁾ Ježíše však neodsoudil Pilát. Takto krutě s ním naložil sám Otec: On sám *jednal s ním kvůli nám jako s největší hříšníkem*.

Římští žoldáci na Golgotě opravdu *nevědí, co činí*⁽⁵⁾, ani netuší, že jsou pouhými nástroji nejvyšší spravedlnosti ve službách nejvyššího milosrdenství. Jestliže se v tobě bouřily city, když Abrahám napráhl paži, aby probodl a obětoval svého miláčka, byl to pouze předobrazný náznak toho, co se jednou skutečně stane, a to v té nejnelitostnější podobě.

Popravčí četa jsou tvrdí, bezcitní a cyničtí katané, kterým dokonce dělá potěšení působit bolest a smrt.

Ale tady se děje něco daleko strašnějšího. S Ježíšem zde tak krutě nakládá sám jeho Otec, který jej plodí od věčnosti a tak miluje nekonečnou láskou. Můžeš domyslet, co to pro něho znamená?

Zatímco nyní kajicně spočíváš na Otcově srdci a raduješ se z jeho navracené blízkosti, uvědom si, že jeho milovaný Syn v zoufalé a bolestné opuštěnosti volá k témuž Otci: *Proč jsi mě opustil?*⁽⁶⁾ Až tě budou na Otcův příkaz oblékat do *nejlepšího oděvu*, musíš mít před očima toho, který visí na dřevě nahý a *vojáci si jeho šat rozdělují losem*⁽⁷⁾. Až zasedneš k hostině a postaví před tebe poháry plné vína, nepřeslechni, jak Ježíš Kristus bolestně volá: *Žízním*⁽⁸⁾. *Otec se s tebou mohl smířit jedině skrze Krista*. Takový je tedy rub milosrdenství nejdobrotivějšího Otce: *neušetřil vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny*⁽⁹⁾, *abychom se my skrze něho stali Boží spravedlností*.

Jestliže ses tedy mohl stát *novým stvořením*, pak nikoliv svým vlastním přičiněním, ani pro své zásluhy. *Všechno to pochází od Boha*. Nikdy bys nebyl schopen litovat svých vin, kdyby nejdříve tvůj nebeský Otec nebyl *pohnut lítostí nad tebou*. Je jen jedna možnost, jak můžeš sám přispět k splácení tohoto dluhu: když budeš *hlásat toto usmíření*. Volej ke všem, kdo ještě nezakusili Otcovu lásku a milosrdenství: *Smířte se s Bohem. Pohleďte k němu, ať se rozveselíte, a vaše tvář se už nebude zardívat hanbou. Velebte se mnou Hospodina, oslavujeme spolu jeho jméno*.⁽¹⁰⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Kor 12,13; ⁽²⁾ srov. Zj 12,9;

⁽³⁾ Iz 23,12; Lk 22,37; ⁽⁴⁾ Mt 27,38;

⁽⁵⁾ srov. Lk 23,34; ⁽⁶⁾ Mk 15,34;

⁽⁷⁾ Jan 19,24; ⁽⁸⁾ Jan 19,28;

⁽⁹⁾ Řim 8,32; ⁽¹⁰⁾ resp. žalm 34

Liturgická čtení

1. čtení Joz – 5,9a.10–12

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“

Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jeriškých planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna.

Téhož dne přestala (padat) mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaan.

2. čtení – 2 Kor 5,17–21

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a světil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napominal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smířte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

Evangelium – Lk 15,1–3.11–32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“

Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil.

Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchýlil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal.

Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem!

Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘

Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.‘ Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte

Pokračování na str. 14

Netýká se přednostně povinností trpělivě snášet malá i velká každodenní trápení; tím méně chce vyvyšovat bolest jako prostředek, kterým se člověk zalíbí Bohu. Křesťan nevyhledává bolest pro ni samu, nýbrž lásku. Přijatý kříž se stává znamením lásky a bezvýhradného darování sama sebe. Nést jej za Kristem znamená spojit se s Ním, když přináší svrchovaný důkaz lásky. Nelze mluvit o kříži, aniž by se brala v úvahu Boží láska k nám, skutečnost, že nás Bůh chce zahrnout svými dobry. Výzvou *Následuj mě* Ježíš opakuje svým učedníkům nejen: vezmi si mě za vzor, nýbrž také: sdílej můj život, má rozhodnutí, vydávej svůj život spolu se mnou z lásky k Bohu a bratřím. Tak před námi Kristus otevírá „cestu života“, jež je bohužel stále ohrožována „cestou smrti“. Hřích je tou cestou, která odděluje člověka od Boha a bližního, vyvolává rozdělení a rozvrací společnost zevnitř. „Cesta života“, jež přejímá a obnovuje Ježíšovy postoje, se stává cestou víry a obrácení. Je to právě cesta kříže. Je to cesta, která vede člověka k tomu, aby

se zasvětil Jemu a Jeho spásnosnému plánu, uvěřil, že On zemřel proto, aby zjevil, jak Bůh miluje každého člověka; je to cesta spásy uprostřed často roztržité, zmatené a rozporuplné společnosti; je to cesta štěstí následovat Krista až do konce, často za dramatických okolností každodenního života; je to cesta, která se nebojí neúspěchů, obtíží,

vyhoštění na okraj společnosti, osamocení, protože naplňuje srdce člověka Ježíšovou přítomností; je to cesta pokoje, sebevládní, hluboké radosti srdce.

6. Milovaní mladí, ať se vám nezdá divné, že na počátku třetího tisíciletí vám papež ještě jednou ukazuje na kříž jako na cestu života a opravdového štěstí. Církev neustále věří a vyznává, že jen v Kristově kříži je spása. Rozšířená kultura pomíjivého, která přikládá hodnotu tomu, co přináší potěšení a co se zdá být hezké, by nám chtěla namluvit, že k tomu, aby byli lidé šťastní, je třeba odstranit kříž. Jako ideál bývá prezentován snadný úspěch, rychlá kariéra, sexualita oddělená od zodpovědnosti a jako cíl života zaměření na sebeuplatnění, často bez ohledu na ostatní. Dobře však otevřete oči, drazí mladí lidé: toto není cesta, která přináší život, nýbrž stezka, která se propadá do smrti. Ježíš říká: *Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Ježíš nás neklame: Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?* (Lk 9,24-25) Ježíš nám odhaluje tajemství autentického života pravdou svých slov, která znějí tvrdě, ale naplňují srdce pokojem. (Srov. Proslov k mladým lidem, Řím 2. dubna 1988.) Nemějte tedy strach jít cestou, kterou Pán šel jako první. Třetímu tisíciletí, které se otevírá, vtiskněte svým mládím znamení naděje a nadšení typického pro váš věk. Necháte-li v sobě působit Boží milost, neochabne-li vaše vážné každodenní úsilí, uděláte z tohoto nového století dobu lepší pro všechny.

S vámi jde Maria, Matka Pána, první z učedníků, jež zůstala věrně pod křížem, z něhož nás Kristus svěřil jí jako její děti. A kéž vás provází také apoštolské požehnání, které vám ze srdce uděluje.

Vatikán, 14. února 2001
Jan Pavel II.

Víra ve skutečné vtělení Božího Syna je rozlišovacím znamením křesťanské víry: „Ducha Božího poznáte takto: každý duch, který vyznává, že Ježíš přišel jako Mesiáš v těle, je z Boha.“ (Jan 4,2) To je radostné přesvědčení církve od samého počátku, když opěvuje „velké tajemství zbožnosti“: „Přišel v lidské přirozenosti.“ (1 Tim 3,16)

KKC 463

Anděl přinesl poselství naděje

Tříkrát denně zvoní zvony našich chrámů a připomínají tak, že Bůh poslal svého vyslance k Marii s poselstvím naděje. Osvícení a moderní lidé nemají dnes vůbec zkušenosti s nebeskými posly. V krajním případě uznávají v tom či onom člověku jeho vyslance.

Ale Maria se svým bdělým srdcem poznala Božího posla a nechala se jím oslovit. To, co jí Bůh skrze něho vzkázal, bylo neslychané: daruje život Synu a ten nebude obyčejným dítětem. Bude veliký, bude se nazývat Boží Syn a bude vládnout jako Král až do věčnosti nad celým izraelským národem.

Maria uvěřila Bohu a přijala jeho poselství, i když nepoznává muže.

Ona se současně stává onou půdou, na které vyraší výhonek z kořene Jesse, Davidova otce, a doroste do své plné síly. Boží moc vkládá do Marie tento zárodek života. Její Syn je tím, o kterém mluví Písmo a kterého ohlašovali proroci: *Panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel, Bůh s námi* (Iz 7,14).

To, co říká anděl, týká se zaslíbeného a očekávaného Mesiáše. Mluví o něm i prorok Zachariáš: *On ohlásí národům pokoj, jeho vláda sahá od moře k moři, od Eufratu až k hranicím země* (9,10). Mesiáš bude Králem nad celým Izraelem, a to navěky, jeho vláda se rozšíří na celý svět.

Takovým Králem může být pouze ten, kdo trvá navždy, žádný pozemský vládce některé země. Ten, jenž se narodí z Marie, má za Otce samého Boha. V okamžiku jeho početí začíná něco nového: nové stvoření, jehož počátkem je Syn Marie. Protože Ježíš po svém zmrtvýchvstání zůstává a neumírá, je jeho vláda bez hranic a trvá navěky.

On nebude jako Pán používat politiky mocných, nýbrž smíří lidi s Bohem a touto cestou přinese na svět pokoj. Kdo se podrobí jeho vládě, bude s ním jako Pánem žít navěky a pomůže tak budovat království pokoje a lásky. Pak jej čeká věčná radost jeho Pána, která jej naplní.

Alfons Bungert
-sks- 11/2000

Zvěstování Páně – zvěstování Marii

Anděl Páně

V úctě pozdravuje anděl Marii významnými slovy: *Bud' zdráva, milostiplná, Pán je s tebou.*

Maria se nejdříve polekala a nechápe, co ten pozdrav má znamenat. V dialogu se všechno vyjasní. Je to dialog o tajemství, které překračuje všechno lidské chápání.

Maria řekla: Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.

Je to velké slovo života; rozhodující slovo pro dějiny spásy; ano ke smíření a vykoupění. Boží vůle je pro Marii vždy rozhodující.

Když nás církev vede k tomu, abychom třikrát denně rozjímali o tomto Mariině souhlasu a jeho důsledcích, je to pro nás výzva, abychom jednali podobně. Co může být krásnějšího, než říci ANO Boží vůli v našem životě a s radostí ji vyplnit?

Terezička z Lisieux řekla: »Nejkrásnější slovo, které může říci Bohu, je slůvko ANO. Ano k jeho vůli.«

Nikdo neví o tom, co se v Marii děje, jen ona sama. V jejím panenském lůně se Slovo stalo tělem. Z jejího lůna vystoupí za

devět měsíců, aby jako člověk *přebývalo mezi námi*. S Marií stráví nejdéle čas svého života: od Betléma přes Egypt až k ti-

chému životu v nazaretském domku.

Přebývalo mezi námi. Šťastná Maria! Ale také šťastní lidé, kteří Ježíše viděli a slyšeli, žili s ním a následovali ho.

Když se modlíme třetí věš modlitby Anděl Páně, musíme si uvědomit, že Ježíš nepřebýval mezi lidmi pouze dříve, ale přebývá mezi námi i dnes. I v tuto hodinu. Proto se bijeme v prsa a říkáme tak: *Přebývá mezi námi!*

Bydlí mezi námi v tajemství Eucharistie: opravdově, skutečně a podstatně, skrytý ve způsobách chleba a vína. *Přebývá mezi námi svým slovem: Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou.*

Přebývá mezi námi v nemocných a trpících: Co jste udělali jednomu z nejmenších mých bratrů, mně jste udělali. *Přebývá mezi námi v každé rodině, která se modlí: Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.*

Jaká radost nás musí naplňovat při třetím Ave: Bůh je s námi, bydlí mezi námi!

Papež Kalixt III. nařídil zvonit v poledne za velkého ohrožení tureckými hordami jako velikou bouří modliteb v celém křesťanském světě. Chce-li dnes přemoci bezbožnost, bludné nauky a hereze, musíme se opět obrátit s důvěrou na Marii, »Vítězkyni ve všech Božích bitvách«, jak ji nazval Pius XII.

Když umíral sv. Klement Maria Hofbauer, zazněly polední zvony. Zašeptal: »Modlete se, zvoní ‚Anděl Páně!‘« A zatímco přítomní podle jeho výzvy začali modlitbu, vydechl tiše svou duši při slovech: »Pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší!« Kéž je »Anděl Páně« pro každého z nás věrným průvodcem a pomocníkem v rozhodující hodinu smrti.

-vs-

Zasvěcení Panně Marii, Matce života

Svatá Panno Guadalupská, Ženo oděná sluncem, Matko života a Královno krásného milování, pohleď na nás klečící před Tvým obrazem. V Tebe vkládáme všechnu svou důvěru, poskytni nám svou ochranu! Na prahu nového tisíciletí se zasvěcujeme Tvému nejčistšímu Srdci a Nejsvětějšímu Srdci Tvého Syna.

My všichni z hnutí na ochranu života svěřujeme Tobě, Matce života, tímto zasvěcením všechno své úsilí a konání, všechno naše jednání na ochranu lidského života od početí až do přirozené smrti. Slibujeme ti, že neustaneme a neodpočineme, dokud Boží přikázání, které stanoví, že lidský život je nedotknutelný, nebude opět v plném rozsahu a úplnosti přijato a uznáno.

Ty však, Panno Guadalupská a Matko života, udělej si v každém z nás trůn své lásky. Přijmi nenarozené děti, všechny plány a aktivity, přátele a aktivní spolupracovníky hnutí Pro život pod svou zvláštní ochranu a povolej ještě mnohé ke službě v této tak důležité záležitosti. Pomáhej nám, abychom navzdory všem vnějším protivenstvím vzali na sebe Ježíšův kříž a následovali ho.

Stůj u všech spolupracovníků a spolupracovnic, kteří chtějí pomoci zoufalým těhotným ženám a matkám. Ukaž mnohým hledajícím ženám a dívkám v tíživé situaci cestu k dobrým poradenským místům a vypros u Ducha svatého jeho pomoc těm, kteří radí.

Ó Maria, žádný z Tvých čestných titulů není tak hluboký a tajemný jako titul Matka Boží. Jednorozený Syn věčného Otce sestoupil do Tvého mateřského lůna a vystoupil z něho jako lidské dítě. S Ním a se svatým Josefem jsi nám dala ve svaté Rodině v Nazaretě příklad života. Maria, Matko života a Královno rodiny, pohleď na nouzi tolika rodin, které podléhají

pokoušení určovat proti Boží vůli počet svých dětí nedovolenými prostředky. Posilni jejich důvěru v Bohem obdivuhodně stanovené procesy lidského organismu a dej jim odvahu k obětavosti a sebezapření z lásky.

Maria, Matko života a Těšitelko zarmoucených, vezmi všechny matky a otce, kteří se rozhodli

proti svým dětem, tedy proti životu, za ruku a zaved' je do otevřené náruče svého Božského Syna. Dej jim poznat nekonečné milosrdenství Otcovo a daruj jim obrácení, odpuštění a vnitřní pokoj.

Maria, Matko života a Královno lásky, pohleď zvláštním způsobem na mladé lidi a nedovol, aby jejich touha po lásce a přátelství zahynula pro nestoudnost a nečistotu. Podporuj mladé z hnutí Pro život v jejich úsilí přivádět mladé lidi zpět na cestu čistoty a víry.

Ó Maria, Matko života a Matko dobré rady, buď nebeskou rádkyní v Domě života, stůj při všech našich aktivitách tak, abychom posílení a naplnění Tvou radostí vraceli se ke svým rodinám a povinnostem. Žehnej všemu podnikání tohoto Domu života.

Maria, Matko života a Nevěsto Ducha svatého, osvěcuj nás při hlásání obdivuhodných pravd

Pokračování na str. 6

v našich časopisech, pomáhej nám, aby se setkávaly s otevřenými srdci a aby neovlivněny časovými proudy sloužily plně pravdě. Prosíme Tebe a svatého Josefa, aby nám k tomu nechýběly ani potřebné prostředky.

Maria, Matko života a Panno vítězná, pomáhej překonávat nelítostné zákony, které jako nikdy předtím dovolují usmrtit vlastní dítě. Probud' ve svědomí politiků pocit odpovědnosti za život a osvět' je. Pomáhej, aby všichni andělé a svatí bděli nad aktivitami hnutí Pro život a přikryj nás všechny svým ochranným pláštěm proti útokům satana.

Maria, Matko života a Panno Guadalupe, pomáhej nám na pouti našeho života, zastaň se každého z nás u Božího Syna v hodině naší smrti, ale i v duchovním boji v naší době. Dopřej nám, abychom pod vítězným znamením Tvého obrazu měli s pokorou účast na Tvém vítězství nad pekelným drakem.

Matko života a Matko nejdobrotivější, v důvěře ve Tvou přímluvu Ti předáváme své duše. Veď nás každý den k Ježíši, Prameni naší radosti, a dovol nám, abychom mohli jednou patřit na jeho nezahalenou slávu v jednotě s Otcem a Duchem svatým na věky. Amen.

Lebe 43/2000

Překlad -lš-

Poznámka překladatele:
Tuto modlitbu se modlili spolupracovníci hnutí Pro život Severního Tyrolska 13. listopadu 1999 v Domě života v Meranu.

Matce Krista a církve zasvěcují celý svět, všechny národy země, všechny lidi, neboť ona je Matkou jich všech. Jí zasvěcují zvláště všechny ty, pro něž je život obzvláště těžký a tvrdý, ty, kteří trpí tělesně nebo duševně, kteří žijí v bídě, kteří zakoušejí nespravedlnosti a krivdy...

Jan Pavel II.

Blahoslavená jsi, Maria

Blahoslavená jsi, Maria, neboť na Tobě se splnila tajemství ohlášená proroky. Mojžíš na Tebe poukázal v hořícím keři a v mraku, Jakub v nebeském žebříku, David v arše úmluvy, Ezechiel v zavřeně a zapečetěné bráně; všechny tajemné předobrazy se naplnily, neboť Ty jsi obdivuhodným způsobem porodila Božího Syna.

Ty jsi blahoslavená, neboť jsi ho počala. Ty jsi blahoslavená, neboť jsi ho porodila. Ty jsi blahoslavená, neboť jsi ho kojila, jeho, který žije všechno živé.

Ty jsi blahoslavená, neboť jsi nosila Mocného, který svou mocí nese svět, řídí jej a spravuje.

Ty jsi blahoslavená, neboť z Tvého lůna vzešla záře, která ozářila celý okruh země a ohlá-

sila Tvou chválu. Sláva Tobě, naše útočiště! Sláva Tobě, naše slávo; neboť skrze tebe bylo naše pokolení pozdviženo k nebi.

Pros Boha, který se z Tebe narodil, aby poslal své církvi pokoj a klid! Kéž dá pro moc Tvé přímluvy, Matko Nejvyššího, zemi a jejím obyvatelům trvalý mír!

Chvála Tomu, který přišel skrze Marii, učinil ji svou Matkou a skrze ni se stal Dítětem.

Buď požehnan, Králi králů, který ses stal člověkem a pozvedl jsi lidský rod k výšinám ráje! Chvála Otcí, který jej poslal k naší spáse, a sláva svatému Duchu, který zahlazuje naše viny! Amen.

*Starokřesťanský
mariánský chvalozpěv
sks 11/2001*

Občanský zákon nesmí směřovat k tomu, aby se smrt dítěte stala zákonem schválenou. Tendence chápat stát jako výraz veřejného mínění a tak dosáhnout právního systému, který je v souladu s názorem většiny, vede k víře, že vůle lidu je dostačující tomu, aby se za morální prohlásilo to, co je nepřijatelné. Morálka se nedělá zákonem.

Biskup Guy Thomazeau

Hnutí pro život vyhláší Den nenarozených dětí

Zahájena informační kampaň ke Dni nenarozených dětí.

Praha, 1. března 2001 - Hnutí Pro život ČR (HPŽ ČR), Asociace pro právní ochranu dětí a mládeže a Občanský institut vyhlásily 1. března na půdě Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR za podpory deseti nevládních organizací 25. březen jako Den nenarozených dětí. Na podporu vyhlášení tohoto dne zahájilo HPŽ ČR celonárodní informační kampaň zaměřenou na obnovení úcty k lidskému životu.

HPŽ ČR reaguje tímto způsobem na neutěšený stav naší legislativy, která nijak nerespektuje ústavní klauzuli, že „člověk je hoden ochrany již před narozením“, a stagnuje na předlistopadovém právním stavu. „Zatím nás nikdo nepřesvědčil o tom, proč by samostatné preventivní programy měly být účinnější než prevence podporovaná zároveň restriktivními opatřeními. Proto stále usilujeme o zlepšení legislativy týkající se prosazení plné právní ochrany dětí již před

narozením a účinné pomoci těhotným matkám,“ prohlásila Zdeňka Rybová, viceprezidentka HPŽ ČR.

Informační kampaň probíhá v prostředcích městské hromadné dopravy od 1. března v Praze, Brně, Ostravě, Olomouci, Plzni, Jihlavě a Kladně. V menším rozsahu je veřejnost informována v mnoha dalších městech České republiky za aktivní asistence členů a sympatizantů HPŽ ČR. Kampaň se dotýká dnes často tabuizovaných témat týkajících se počátku lidského života, potratů a praktické absence pomoci těhotným ženám v nesnadných životních situacích.

Vyhlášením Dne nenarozených dětí navazuje HPŽ ČR na

obdobný vývoj na Slovensku a z mezinárodního pohledu zejména např. na Argentinu, kde 25. březen je dokonce státním svátkem. HPŽ ČR v této souvislosti aktivně usiluje o to, aby se tento den stal oficiálním dnem nenarozených dětí nejen v České republice, ale s pomocí zahraničních organizací také v celé západní Evropě.

Hnutí Pro život ČR je neziskovým občanským sdružením s cílem šířit a prosazovat úctu k lidskému životu od početí do přirozené smrti, především k životu nenarozených dětí, starých, postižených a nevléčitelně nemocných lidí, podporovat rodinu a šířit vědecké poznatky o souvisejících věcech.

-Zr-

Další informace na adrese:
Hnutí Pro život ČR,
Zdeňka Rybová,
Hlubočepská 85/64,
152 00 Praha 5
tel.: 0603-976231,
e-mail: prolife@prolife.cz,
<http://www.prolife.cz>

Co uděláme pro život?

To je stará otázka, na kterou možná neradi odpovídáme. Jde o angažovanost ve prospěch života nenarozeného, který je bez omezení ničen od roku 1986. A jedná se i o život starých nebo nevyčísitelně nemocných lidí, který je ohrožen kampaní za uzákonění eutanazie.

Pokud jsme v poslední době nějak působili ve prospěch života, třeba v petičním hnutí nebo při osvětových akcích, asi jsme se často setkali s nepochopením, lhostejností, odmítnutím a někdy i výsměchem. Část našich spoluobčanů označuje zastánce života za nemoderní podivíny, případně „náboženské tmáře“. Tyto zkušenosti nikomu nemohou být příjemné. Kdo z nás nezvažuje, zda v konzumní společnosti, která nechápe nebo nechce pochopit dar života, má nasazení pro život smysl?

A co teprve kampaň, v níž se falšují vědecké poznatky o vzniku života a tvrdí se, že život při početí nevzniká? Jak čelit těm, kteří v masmédiích přebíjejí právo na život různými pseudoprávy, jako např. „právem ženy na svobodné rozhodnutí o vlastním těle“, nebo „právem pacienta na asistovanou sebevraždu“? Máme smutnou zkušenost, že tomuto masivnímu vymývání mozků většina lidí neumí čelit, podřizuje se mu a určité skupiny dokonce šíří tyto dezinformace dál.

Proto když se tři nevládní organizace rozhodly uspořádat 24. března 2001 „Pochod pro život“ a následující den vyhlásit „Dnem nenarozených dětí“, může se i přesvědčený ochránce života zeptat, zda to všechno vůbec má nějakou cenu. Zda to není jen další předem ztracený pokus pohnout balvanem veřejného mínění, které je vůči slabým a nejslabším v tržní společnosti stále lhostejnější.

Přesto si myslím, že tento pokus – a nejen tento jeden – je třeba podniknout. Připomínám si shromáždění desítek tisíců

lidí na pražském Václavském náměstí v kauze Česká televize – věc veřejná. Šlo o svobodu slova, tedy ani ne o lidské životy – a byla tato spontánní akce zbytečná? Víme, že to byli právě živi lidé na ulici, kteří dotlačili instituce ke správnému rozuzlení. Připomínám si akce proti návrhu zákona o chovu psů. Třebaže šlo jen o rovná práva jistého druhu psů, nebyla ani tato iniciativa marná. A je snad právo na život počatého dítěte něco méně nežli právo na svobodu slova, nežli práva chovatelů psů?

Myslím, že bychom zdegenerovali ve své lidskosti, kdybychom nehájili život. Nedegenerujme! Nevracejme se k primitivním a barbarským stadiím civilizace, kdy se „nepovedené“ a nechtěné děti házely ze skály! Cílem pokojného vystoupení pro život je probudit v lidech zodpovědnost za to, co se děje v naší zemi, a připomenout, že nikdo nemá právo rozhodovat o nejkrásnějším daru, který dostáváme – o daru života. Proto věřím, že každý, kdo je na světě rád a neupírá tuto radost ani jiným, se pražského Pochodu pro život zúčastní – pokud to bude jen trošku možné.

Vlastní pochod začíná 24. března ve 14 hodin u sochy Místra Jana Husa na Staroměstském náměstí. Tento den předchází svátku Zvěstování Páně, kdy se křesťané modlí zvláště za těhotné matky a nenarozené děti. Hodinu před pochodem (ve 13 hodin se příchozí mohou zúčastnit votivní mše svaté v chrámu Panny Marie před Týnem). Ze Staroměstského náměstí průvod projde pěší zónou k soše sv. Václava na Václavském náměstí, kde bude zakončen chorálem Svatý Václave.

Na cestu přeji všem dobrou mysl a otevřené srdce.

Dr. Jiří Karas, poslanec PČR,
8. 3. 2001

www.karasj.cz

Za »kulturu života«

*Z projevu Svatého otce k účastníkům valné hromady
Papežské akademie »Pro život«*

Nejlepší způsob, jak překonat nebezpečnou kulturu smrti, spočívá právě na solidních a náležitě osvětlených základech kultury života, které tato kultura výrazně staví jako protiklad. Nestačí omezit se na výklad a označení smrtionosných účinků kultury smrti, i když je to nutné a nezbytné. Je třeba spíše obnovovat soustavně strukturu vnitřního tkaniva současné kultury projevující se jako zažitá mentalita, jako přesvědčení a chování, jako sociální struktury, které ji udržují.

Tim cennější se jeví tato úvaha, jestliže si uvědomujeme, že kultura není ovlivňována pouze individuálním chováním, ale také legislativními a politickými rozhodnutími, která často zprostředkují kulturní podněty bránící bohužel autentické obnově společnosti.

Kultura totiž orientuje strategii vědeckého výzkumu, který je dnes schopen nabídnout více než kdy jindy mohutné nástroje, které bohužel ne vždy jsou využity k prospěchu člověka. Výzkum se dokonce v mnoha oblastech jeví, jako by směřoval přímo proti člověku.

Proto je velmi vhodné, že jste chtěli upřesnit základy a dimenze kultury života. V této perspektivě jste položili důraz na velká témata stvoření a ozřejmili tak, že lidský život je třeba chápat jako Boží dar. Člověk, stvořený k Božímu obrazu a podobnosti, je povolán, aby byl svobodným a v danou chvíli také odpovědným spolupracovníkem v »řízení« stvořeného. (...)

Pojem stvoření není jen skvělou zprávou Zjevení, ale také určitým druhem hluboké předtuchy lidského ducha. Stejně tak důstojnost lidské osoby není pouze poznatkem odvozeným z biblického tvrzení, podle kterého je člověk stvořen *k obrazu a podobnosti* Stvořitele, ale je to pojem postavený na jeho duchovní podstatě, díky které se projevuje jako bytost, která vyniká nad svět, který ji obklopuje. Požadavek uznat důstojnost lidského těla

jakožto »subjektu« a ne pouze jako materiálního »předmětu« představuje logický důsledek biblického pojetí lidské osoby. Jedná se tu o jednotící pojetí lidské bytosti, jak tomu učí mnoho proudů myšlení od středověké filozofie až pod dnešní dobu.

Vedení dialogu mezi vírou a rozumem může jediné posilovat kulturu života tím, že spojuje důstojnost s posvátnem a svobodu s odpovědností každé osoby, což jsou nezastupitelné složky samotné existence. Tak bude zajištěna spolu s obranou života také ochrana prostředí, obojí jakožto stvořené a uspořádané samým Bohem, jak dokazuje sama struktura viditelného světa.

Velká naléhavost týkající se práva na život každé lidské bytosti od okamžiku početí až do přirozené smrti, úkol podporovat rodinu v souladu s prvotním Božím záměrem a naléhavá, všemi pocíťovaná potřeba chránit prostředí, ve kterém žijeme, představují jak pro etiku, tak pro právo oblast společného zájmu. Radikálnost výzvy předložené lidstvu na jedné straně pokrokem vědy a technologie, a na druhé straně procesy laicizace společnosti vyžadují houževnaté úsilí v prohlubování reflexe o člověku, jeho existenci ve světě a v dějinách. Je nezbytné prokázat velkou schopnost dialogu, naslouchání a předkládání návrhů týkajících se formování svědomí. Jen tak je možno oživit kulturu založenou na naději, otevřenou všeobecnému pokroku každého jedince v rozličných zemích spravedlivým a solidárním způsobem. Bez kultury, která zachovává pevné právo na život a podporuje základní hodnoty každé lidské osoby, není možno zajistit ve společnosti ani mír, ani spravedlnost.

(...)

Církev je vám vděčná za službu, kterou prokazujete životu. Pokud jde o mne, toužím provázet vás vytrvalým povzbuzováním podpořeným zvláštním požehnáním.

Josef Rötzer – průkopník přirozené regulace početí

S energií a vytrvalostí proti duchu doby

Poznala jsem ho před dvaceti lety na jedné přednášce v Baden-u. Již tehdy mě zaujal. Hovořil na velmi delikátní téma, o nových pohledech na biologické procesy v těle ženy a o partnerském přístupu k regulaci početí.

Musím předeslat, že za svou cennou práci vděčí také své ženě Markétě a své dceři Alžbětě, jedné ze svých pěti dětí. Pan Rötzer je rodilý Vídeňák. Narodil se v roce 1920. V 15 letech vstoupil do studentské mariánské kongregace. Jejím duchovním vůdcem byl P. Löbe TJ. Ten přispěl k rozvoji angažovanosti pro víru u mladého studenta. »P. Löbe nás naučil, jak máme zastávat své přesvědčení, když všichni ostatní kolem jsou proti.« Tuto zkušenost později bohatě využil.

R. 1938 maturuje a jako voják se účastní v roce 1939 polního tažení do Polska. V jeho vojenském kufru je několik knížek, mezi nimi Písmo svaté. Bez ostychu si z něho před kamarády čte. To ostatním vojákům imponuje, a tak jej nakonec přeloží zpět do Rakouska, protože údajně »rozkládá mužstvo«. To se ukáže jako velké štěstí, protože jeho jednotka byla později nasazena u Stalingradu...

Po třech letech vojenské služby může v roce 1941 začít studium medicíny. V roce 1943 pracuje v lazaretu u pacientů s poraněným mozkem. Začíná zde s výzkumem mozku, což se mu později velice hodí. V roce 1944 při práci v nemocnici ve Vöcklebrucku pozná svou budoucí ženu Markétu. »Již po sedmi týdnech jsme se shodli: Vezmeme se.«

Ale stále je ještě válka. V říjnu 1944 slouží v polním lazaretu v Padově, kterou později obsadí Američané. Mladý medik je válečným zajatcem. Protože hovořil dobře anglicky, pracuje jako

tlumočník. Spolu s Američany vede lazaret až do evakuace. Jednomu mladému spoluzajatci zachrání život, když má být kvůli dezerci odsouzen k smrti.

Svoji odvahu osvědčí také při návštěvě amerického generála, velitele všech německých zajateckých táborů v Itálii. Když chce tento velitel postavit německé válečné zajatce, kteří před ním hrají kopanou, před válečný soud, mladý tlumočník mu obezřetně odporuje: »To jsou téměř všechno rakouští katolíci. Netáhli snad Američané do Evropy, aby jí přinesli svobodu? Zde s tím můžete začít.« Odmlčel se a dodal: »Vlastně jsem byl drzý.« Ale generál řekl – O.K. – otočil se a odešel.

V srpnu 1945 je opět doma. Ožení se, dále studuje a promuje ve Vídni v roce 1947. Dva roky pracuje na patologicko-anatomickém ústavu ve Vídni. Od roku 1951 působí jako úřední lékař ve Vöcklebrucku.

Mladý pár si přeje mít šest dětí a v relativně krátké době se narodí tři. Vzniká otázka, co udělat, aby tento rychlý vývoj přibrzdili. Protože manželé jsou přesvědčeni o správnosti katolické nauky o regulaci početí, hledají schůdné východisko.

Pan Rötzer vypráví: »Na vídeňském jarním veletrhu 1951 byl představen teploměr pro regulaci

početí měřením ranních teplot.« Mladého lékaře to zaujme. Během studií o tom nebyla vůbec řeč. Paní Markéta je ochotna to vyzkoušet. Pozoruje také tělesné stavy, které růst a opětovný pokles teploty provázejí. V době, kdy se teplota změní, pozoruje zvláštní bolest v podbřišku a hlenovitou sekreci.

Rötzer vypráví: »Šel jsem do knihoven doma i v zahraničí a konstatoval jsem, že už existují na toto téma publikace s poznámkou, že některé ženy mohly tento hlen samy pozorovat. Protože to zpozorovala i moje žena, pomyslel jsem si, že by se to mohly naučit všechny ženy. To byl nástup.«

Přirozená regulace početí byla tehdy ještě velmi nejistá metoda. A tak pan Rötzer hledá nové poznatky a jejich praktické využití. Koncem padesátých let pořádá na toto téma první veřejné přednášky o cyklickém procesu ženy. Ihned je tu důtka hornorakouské lékařské komory: Prý mluví o nepřístojných záležitostech.

I mnoho kolegů zastává tento názor. Ale Rötzer je přesvědčen o správnosti svého úsilí a pokračuje ve výzkumné práci a poradenství pro ženy. Časem roste sebevědomí žen a je jich celá řada, které odevzdávají mladému lékaři tabulky o svých měřeních k vědeckému vyhodnocení.

V roce 1965 vydává Rötzer svou první knihu: *Početí dětí a manželská láska*. Již zde hovoří o »duševním souzvuku a vzájemném pochopení« a o tom, že v »opravdovém společenství lásky« musí každý z partnerů »dělat to, co tomu druhému pomáhá«, a že »podstatným předpokladem pro správné a odpovědné stanovení počtu dětí je odpovědět nejen na otázku, kolika dětem můžeme dát život, ale také kolik dětí jsme schopni správně vychovat«.

Z toho je zřejmé, že sympatickému lékaři nešlo o metodu, jak zabránit početí, ale o odpovědný a ohleduplný vztah manželského páru k vlastním dětem. Jeho východisko znělo: **Jestliže je katolická nauka správná, musí být také proveditelná.** A k tomu chtěl svou prací přispět.

První vydání bylo rozebráno během tří měsíců. Následovalo osm dalších. Vzpomíná: »Pak přicházela pozvání na přednášky a semináře, kurs pro pastorační medicínu na teologické fakultě v Innsbrucku, přednášky a docentury na různých filozofických a teologických učilištích a univerzitách jako v Řeznu, Linci a v St. Pölten.«

A přece: i přes uznání mladých lidí na univerzitách stále zakouší, jak musí plout proti proudu zcela sám: Koncem 60. let ještě před zveřejněním encykliky *Humanae vitae* se koná zasedání německých teologů a katolických lékařů v Bad-Godesbergu. Nejdříve jsou lékaři při projednávání čistě lékařských věcí zajedno, že Rötzerova metoda regulace početí nemá při správné aplikaci žádné vedlejší účinky a může být použita takřka

Modlitba jedné matky

u 100% zájemců. Je možné také vybudovat poradenskou síť.

Ale moralisté neměli vůbec zájem udělat katolickou nauku životaschopnější. Morální teolog B. dosáhl dokonce zvratu v myšlení lékařů, takže chtěli poslat do Říma list s podpisy, aby se katolická nauka v této oblasti změnila. Jediný Rötzer svůj podpis odmítl. »Za trest« už není zván na další zasedání! Tak pokračuje sám ve svém studiu.

Jeho úsilí má úspěch: R. 1979 se objeví jeho druhá kniha: **Přirozená regulace početí – symptotermální metoda – partnerská cesta** (nakl. Herder). Měla už 22 vydání. Dr. Rötzer zdůrazňuje: »Při každém dalším vydání se něčemu naučím. Každé je znovu přepracováno.«

Má nyní také příležitost spolupracovat s biskupy, kteří se o věc zajímají. Jako laik se účastní světového biskupského synodu v Římě v roce 1980.

Protože zájem dále vzrůstá, musí podniknout další krok: »Ukázalo se, že jeden večer nestačí, aby bylo možno začít metodu aplikovat. Je třeba více přednášek.« Vychovává si instruktory. V německém prostoru je jich 800. V roce 1986 je založen **Institut pro přirozenou regulaci početí Dr. Rötzera (INER)**. Odbočky jsou také ve Veroně a ve Varšavě. Spolupracovníky má na Ukrajině, v Rumunsku, Maďarsku, Chorvatsku a v Albánii.

Jeho spolupracovníci však nejsou pouze katolíci. V Německu a ve Švýcarsku jsou to i protestanté. Konečně se jedná o biblický obraz člověka a zprávu o stvoření. Rötzer vysvětluje: »Muž a žena, stvoření podle Božího obrazu, jsou Bohu nejpodobnější právě v předávání života. Proto nás Bůh nenechává na holičkách.« Katolickou nauku zastávají nekatolíci více než katolíci.

Rötzer se již dříve intenzivně zabýval teologií. »Když se konal ve Vídni první běh teologie pro laiky, byl jsem u toho. Po čtyřech semestrech jsem dostal kanonickou misi.« Že se v teo-

Milý Bože, co se ve mně děje, je tak velký zázrak! Žasnu nad tím, jak každá jednotlivá buňka reaguje na genetické pokyny. Jeden gen řekne buňkám: »Vytvořte srdce«, a ony vytvoří srdce. Jiný gen poručí buňkám: »Vytvořte kosti«, a ony vyprodukují kosti.

Je pro mne skutečně tajemstvím, jak tyto geny rozdělují příkazy, a zvláště velkým tajemstvím je, jak tyto buňky poslouchají.

Pane, pomoz mi, abych byla také tak poslušná. Pomáhej mi, abych tak usposlechla tvé slovo, jak buňky poslouchají genové informace. Pomáhej mi poznat, že já, stejně jako ty buňky, jsem stvořena proto, abych vytvořila lidskou bytost.

A stejně jak málo mohu pochopit, jak se dítě utváří v mém těle, mohu pramálo pochopit, jak tvůj Syn chce nabývat svou podobu v mé duši. Ale děkuji ti, že i já jsem tvé dílo a že ty, Stvořitel všech věcí, jej můžeš ve mně vytvořit.

Proměň mě ve svůj obraz, Pane, aby mé dítě, až je budu hýčkat ve své náruči, spatřilo v mém pohledu něco z Ježíšových očí; aby až promluví, slyšelo něco z jeho hlasu, a až je budu držet, pociťovalo jeho srdečnost. Pomáhej mi, Pane, aby mé dítě, až bude větší, mohlo ve mně odhalit něco z tvé lásky, z tvého chápání, z tvé něžnosti.

Pomáhej mi, Pane, abych byla tvým tak přitažlivým obrazem, aby to mé dítě samo přitahovalo poznávat tě, milovat tě, důvěřovat ti a poslouchat tě.

Jak nádhernou důvěru jsi do mne vložil: Kristus ve mně, tajemství, které vyvolává ještě větší úctu než tajemství v mém životě. Prosím tě o to, abys toto tajemství vložil také do srdce mého dítěte, aby tě – až přijde čas – mohlo také ukázat svému dítěti.

*Podle: Malá bytost, velký zázrak
Lebe 1/2000*

logii dobře zabydlel, ukazuje tato veselá epizoda: »Po výměně dopisů s americkou biskupskou konferencí dostal jsem dopis s touto adresou: Jeho Eminence Josef kardinál Rötzer.«

V dubnu 1989 jsme spolu s manželem slyšeli přednášku dr. Rötzera na jednom kongresu v Meranu. Zvláště nás tehdy zaujalo, co sděloval o výzkumu mozku k určení lidské bytosti: poukázal na význam výchovy a sebevýchovy, aby člověk dospěl k lidské svobodě: je to duch, co formuje lidský mozek. Přiná-

šel také zcela jiný pohled na encykliku *Humanae vitae* než sdělovací prostředky.

Tenkrát stejně jako dnes cítím jeho silnou vnitřní angažovanost. Mluví s hlubokým přesvědčením, nikoliv však suše a odcizeně, spíše s humorem a má talent udržet si pozornost posluchačů. Celou svou bytostí a celým svým způsobem života stojí za tím, co hlásá. Nepokouší se druhým vnutit svůj názor. Nabízí ho, aby svým posluchačům prokázal něco dobrého, ne aby proboxoval svou věc.

Je si vědom, že tento postup je náročný a vyžaduje od obou manželů mnoho angažovanosti. Proto v každé knize zve své čtenáře, aby se se svými problémy, otázkami a těžkostmi obraceli na jeho dceru.

Jsou také termíny, kdy se s ním zájemci mohou poradit osobně. Přitom se hovoří o mnoha věcech. Rötzer vysvětluje: »Cyklus ženy je jako seismograf jejího pocitu spokojenosti. Jestliže nefunguje, musí se najít, co není v pořádku: prostředí, životní návyky, vztahy... často jsou to docela prosté věci.«

K tomu udržuje kontakty s manželskými poradci a jinými lékaři. Jeden příklad ilustruje, jaké to může mít pozitivní vedlejší účinky: Díky takovým poradám mohl být u jedné ženy objeven nádor mozku, takže byla včas ošetřena. Jinak by vedl k úplné slepotě.

Takřka 8000 žen předává dr. Rötzerovi pravidelně zápisy o svých cyklech. Udržuje písemný styk s 13 000 ženami. A přesto na oficiálních místech v Rakousku naráží na hluché uši.

V některých katolických vzdělávacích střediscích nesmí pořádat své semináře. V době, kdy se tolik mluví o emancipaci žen, je to skutečně nepochopitelné! A přitom se jedná o metodu, která respektuje ženu a její důstojnost, a je odmítán na katolických střediscích...

Je to o to nepochopitelnější, že na těchto kurzech dochází vždy k obrácení těch, kteří zatím stáli opodál církve: manželé, kteří jsou nejdříve přesvědčeni o metodě, oklikou docházejí k úžasu nad obdivuhodným děním v těle ženy a k otázce po původce tohoto řádu.

Jeho dcera Alžběta není jedinou, která je přesvědčena: »Právě naše doba potřebuje osobnosti, které, aniž by druhé utlačovaly, hlásají ve vši přirozenosti a lásce pravdu a nedají se ničím odradit.«

*Překlad Iš-
Vision 2000 3/96*

V 21 letech ochrnutá

»Rozdávám svůj úsměv«

Že i těžké, samo o sobě nesmyslné vypadající utrpení, snášené s vírou, může udělat život plodným, ukazuje následující svědectví:

V bělostném pokoji leží na lůžku děvče neschopné pohybu. ... Z obličeje vyzařuje jasný modrý zrak a radostný úsměv. To vše přepadne každého, kdo vstoupí do pokoje Marie Kristiny Hallwachsově.

Pak jsou tu dva strážci: fotografie Pedra Luise Raoty, černobilá, a nad křížem obrázek dítěte, reprodukce Nymfy od Claude Moneta. Dům stojí na svahu jednoho návrší. Okno hledí na Stuttgart, kde se Marie Kristina před 21 lety narodila.

»Chtěla jsem toto město - a své rodiče - opustit. Byl čas vylétnout - a pak přišlo neštěstí.« Hovoří jedním dechem a dlouze oddychuje. Nutí ji k tomu technická podpora dýchání.

Neštěstí. O Letnicích 1993. V Heraklion, při nádherném počasí. Paní a pan Hallwachsovi již několik let neměli dovolenou. Svěřili svou mladší 16letou dceru Isabelu do zvláštního domova. Je duševně postižená. Vyčerpávala všechnu jejich pozornost, sílu a lásku od svého narození.

Po dlouhé době prožívají první den uvolnění s Marií Kristinou. Je to zářící 19letá dívka, právě složila maturitu. Miluje tanec, plavání, zkrátka život. Veselé, sportovně založené děvče. Hallwachsovi veselí se vrátili z pláže do hotelu. Marie Kristina volá rodiče: »Ještě jednou si skočím do bazénu!«

»V 17 hodin se to stalo. Skočila na nesprávné straně, kde byla plytká voda,« vypravuje její matka Klaudie. »Uslyšela jsem něco jako výkřik. Můj muž se vyděsil. Ihned pochopil. Poranila si páteř. Dával jí umělé dýchání z úst do úst. Odvezli ji letadlem do Tübingenu na intenzivní stanici. Dva měsíce jsme neopustili její lůžko.«

Ještě v den neštěstí se k jejímu lůžku dostavil obr v šedé

lutně bratří sv. Jana. Přiletěl z Ženevy, přinesl pomazaní nemocných. S tímto knězem, P. Benoitem Emmanuelem, a jedním mladým Francouzem, s kterým se spřátelila, byla před dvěma lety na pouti v Avile. Kněz se jí zeptal: »Chceš Ježíše?« Vydechla: »Ano!«

»Nejdříve nechtěla žít,« říká paní Klaudie, »ale už na to nevzpomíná. Řekla mi: ‚Jsem už jenom hlava.‘ Ale pak opět převládla chuť k životu, díky jejímu přirozenému optimismu a neuvěřitelné víře, víře, která nám s manželem bere dech, protože my se stále ptáme: Proč?«

Bezvadnou francouzštinou říká Marie Kristina slova, která jejím příbuzným připadají nepochopitelná: »Proč nechává Ježíš, který je Lásky, svoje miláčky drásat utrpením? Samozřejmě, že jsem si tuto otázku položila. Jediná odpověď, která mě napadá, je, že Kristus ve své bláznivé lásce nám chce umožnit, abychom se s ním spojili. Obětovaní jako on všechno svoje utrpení Otcí. On má v nás nekonečnou důvěru, odvahu prosit nás, aby-

chom snášeli strašné, až nelidské věci, protože nám věří.«

Její rodiče jí po mnoha představách přenechali svůj dům. Na zvláštním elektrickém vozíku, který ovládá jazykem, se může pohybovat po svém bytě, může otevírat elektronicky řízené dveře, uvádět do činnosti počítač, psát dopisy. »Technika překračuje neschopnost medicíny,« říká její matka.

Jako milovnice francouzštiny začala kurzy na stuttgartské univerzitě. Zdravotní služba ji tam vozí zvláštním autem VW kombi. »Je pro mne stále velmi těžké přijímat svůj stav,« svěřuje se Marie Kristina. »Nejtěžší mi připadá mít trpělivost sama se sebou. Musím na všechno čekat: na jídlo, na umytí, na poslech desky... Tato vnucená nepohyblivost mi dala něco pochopit: Většina lidí stále běží na velké

obrátky..., spěchají, spěchají, ale kam? Můj život se zdá prázdný, ale já vím, proč žiji. Víím, že můj úsměv, přátelské gesto, srdečné slovo může udělat šťastným.«

»Největší těžkosti vznikají ze dvou příčin,« říká paní Hallwachsová. »Je to to materiální. Vystávají tisíce problémů, když tělo je ‚mrtvé‘. V létě se póry neotevírají. Mariina teplota stoupá na 38,5. V zimě se uzavírají. Je jí zima. Její teplota klesá na 35,5.«

Pak jsou to problémy duševního rázu. Ve století nezávanosti je odsouzena k přísné závislosti. Musela proti své vůli zpět k rodičům. Snažíme se zde být tak diskretní, jak je to jen možné. Je to labilní rovnováha.«

...Marie Kristina miluje západ slunce nad městem: »Naučila jsem se vychutnávat barvy, vůně, krásu přírody, darované maličkosti a blaženost přátelství.« V noci se jí někdy zdá, že může chodit.

»Musím potvrdit, že Marie Kristina je přes to přese všechno šťastná, i když přicházejí temné okamžiky,« říká matka. »Pro nás je to tajemství.«

Marie Kristina trvá na tom, že Kristus a Matka Boží jsou stále u jejího lůžka. »Jsem přesvědčena, že Ježíši můžeme říct všechno, že mu mohu všechno svěřit, protože je stále zde a všechno bere na sebe.«

Jednou za dva měsíce přichází P. Benoit Emmanuel na návštěvu. Slaví v jejím pokoji mši svatou. »To je ohromná radost,« říká ona.

Když spánek uletí, upře svůj pohled na bronzový kříž. Myslí na tichou mši svatou, kterou u jejího lůžka v nemocnici sloužil P. Dominik Maria Philippe zcela blizoučko před její tváří; myslí na své zasvěcení oblátky Společenství sv. Jana, učedníka, který vydržel stát u paty kříže; myslí na svůj slib, že daruje svůj úsměv každému, koho potká, jako znamení úsměvu Ježíše Krista.

Podle Famille Chrétienne

RABÍN DAVID DALIN BRÁNÍ PIA XII.

Rabín David Dalin z New Yorku nazval papeže Pia XII. »hluboce spravedlivým člověkem«. Stalo se tak v článku amerického periodika The Weekly Standard.

Rabín, který patří k nejvýznamnějším představitelům židovských komunit v USA, se domnívá, že publikace o papeži Piu XII., které se objevily v USA, prozrazují nedostatečné pochopení činnosti papeže za II. světové války. Autor článku poukazuje na skutečnost, že ze 44 projevů, které papež pronesl v době svého pobytu v Německu jako apoštolský nuncius, ve 40 hovořil o nebezpečích nacismu.

Na námitku, že papež mlčel ve věci holocaustu, Dalin tvrdí: »Otevřená kritika ze strany papeže by způsobila, že by vedle 6 milionů Židů nacisté vyvraždili také 10 milionů katolíků.« Americký rabín připomněl, že ještě v roce 1955 Svaz izraelských komunit děkoval v Den dikůvzdání za pomoc, kterou Pius XII. prokázal Židům v průběhu II. světové války.

Život zasvěcený lásce a smíru (10)

P. dr. Augustin Rösch TJ vypráví své otřesné zážitky z berlínského vězení SS Moabit před 56 lety

V klášteře jsme potkali velmi dobré přátele a také dva bývalé strážné, kteří nám v nejtěžších dobách tak velice pomohli. Ve 20 hodin jsem slavil v kostele spolu se zachráněnými, kteří šli se mnou, mši svatou na poděkování, po dlouhé době opět v posvěceném chrámě, v posvěcených paramentech, poprvé opět na svobodě.

Byl večer 25. dubna, den svatého Marka, kdy se konají procesní procesy, a naším procesím byla s Boží pomocí cesta z několikolikanásobné nouze smrti ke znovudarované svobodě.

A co se stalo s těmi, které v posledních nocích odvedla komanda SS? Dověděli jsme se to od očitého svědka, jednoho lékaře, který přes vážné zranění unikl smrti, protože se mu podařilo předstírat smrt. Před východem z věznic převzal každého ze zajatých jeden esesák a spoutal ho. Odebrali jim všechny jejich věci. Pak je vedli na volné prostranství, kde se museli svléci do naha. Za každým vězněm stál jeden esesák. Bylo zde celkem 50 vězňů, tedy zde byli i nějací z jiných věznic. Pak každý esesák střelil do týlu svého vězně, přesvědčil se, zda je mrtvý, a podal hlášení veliteli komanda. Lékař se v poslední chvíli pohnul, výstřel zasáhl kost a on padl k zemi. Při kontrole se mu podařilo předstírat, že je mrtvý. Nedostal tedy druhou ránu. Alberta Haushofera poznali později podle toho, že držel ve své ztuhlé ruce Moabitské sonety. Ti, které jsme pokládali za zachráněné, byli strašným způsobem zavražděni. Nás 46 z tolika set obětí vyvedly modlitby a oběti díky nepochopitelné Boží dobrotě opět na svobodu. Jaké je to tajemství Božího milosrdenství: jedny povolalo na věčnost, druhé vrátilo zpět do života. Boží

otcovská ruka je mocnější než cokoliv jiného.

BOŽÍ ANDĚL JEJ DOPROVÁZÍ DOMŮ

Po dalších strašných zážitcích při dobývání Berlína ruským vojskem usiloval P. Rösch, jak jen to bylo možné, vrátit se do bavorské vlasti. V jedné dosud nezveřejněné zprávě popisuje svou cestu Německem obsazeným Rusy a Američany. O těchto čtyřech týdnech postupného návratu by bylo možno napsat jednu větu: »Cesta utrpení ozářená Boží otcovskou dobrotou.« Zdá se to jako zázrak, že P. Rösch, který 8. května s dalšími přáteli vyrazil pěšky z Berlína, přečkal šťastně mnoho strádání a nebezpečí této cesty. Popisuje, jak s dvojkolovou károu prošli šťastně ruskou kontrolou; jednou se stalo, že ruský příslušník KGB v Boßdorfu, na jednom nebezpečném shromaždišti, je zachránil od zpětného transportu na Východ. Dojemné je líčení, jak k smrti unavení poutníci nacházeli nakonec vždy dobré lidi, kteří jim poskytli nocleh a něco k jídlu a pití. Pak přišla jedna z největších překážek: Labe, přes které se jim podařilo přeplavit na méně hlídaném místě na loďkách; bylo to právě 13. května, na fatimský den. O tomto velkém datu se zmiňuje s velkou vděčností.

S velkým díkem také vzpomíná, jak se jim podařilo překročit další řeku, Muldu, kterou hlídali na jednom břehu Rusové, na druhém Američané, a jak se konečně dostali na území obsazené Američany. Všechno hotový zázrak! Nakonec nemohli v Mnichově pochopit, jak se P. Rösch, který už byl pokládán za mrtvého, mohl objevit v pátek

8. června, byl to tehdy právě svátek Božského Srdce Páně, živý u svých spolubratří. Boží otcovská ruka jej zázračně zachránila a vedla. Jeho život byl ozářen otcovskou Boží dobrotou.

ZEMSKÝM ŘEDITELEM CHARITY PRO BAVORSKO

Když P. Rösch opět nabyl zdraví a sil, byl postaven do čela bavorské Charity: Bylo k tomu třeba všestranné osobnosti, schopné řešit množství problémů s utečenci, válečnými zajatci, navrátilci, při vyhledávání ztracených a zajišťování ubytování pro tak mnohé. S obrovskou dobrotou srdce a bezmeznou obětavostí zasazoval se zemský ředitel a bavorský senátor o sociálně slabé, potřebné, o všechny strádající lidi, a snažil se stále organizovat společnou pomoc spolu s jinými organizacemi. Jeho dveře šly z ruky do ruky do pozdních večerních hodin, pak odpovídal na haldy dopisů, které mu psali potřební ve všech možných záležitostech. Byl celým knězem, dokonalým řeholníkem. Žádný div, že se tak bezvýhradně věnoval službě bližním a mohl tak důstojně naplnit svůj bohatý život.

ZPĚT DO OTCOVSKÉHO DOMU

P. Dr. Augustin Rösch zemřel 7. listopadu 1961 v Mnichově po krátké těžké nemoci ve věku 68 let. Byl až do posledního vydechnutí při vědomí a prosil přítomné u svého smrtelného lůžka, aby zpívali Te Deum, Gloria a Credo, protože nyní přichází ta velká hodina, kdy bude moci spatřit tvář v tvář Nejsvětější Trojici.

Jeho sestra Augustina a řádová představená Geroldina, které se u něho střídaly, zaznamenaly

některé jeho výroky na smrtelné posteli a jeho modlitby.

Často opakoval slova Apokalypty 3,20: *Hle, stojím u dveří a tučů. Kdo slyší můj hlas a otevře mi, k tomu vstoupím a povečeřím s ním.*

»Z nebe budu stále s vámi a budu vám pomáhat, pomáhat, pomáhat.« - »Všechno je milost. Jak musím děkovat, děkovat! Hodně jsem spolupracoval, ale všechno je milost. Těším se na nebe.« - »Prosím, pomozte mi děkovat!«

»Prosil jsem od svého prvního svatého přijímání o milost krvavého mučednictví. Bůh mi dal nekřavé. Mnoho jsem ve svém kněžském životě trpěl. Ale všechno, všechno byla hojná Boží milost, vše pro Ježíše!« - »Doba v berlínském Moabitu byla nejkrásnější dobou celého mého kněžského života. Za to nebudu nikdy moci dosti poděkovat.« - »Prosím, pomozte mi děkovat!«

»Chci rád všechno vytrpět za pronásledovanou církev, za dobré kněze a na smír za své vlastní hříchy.« - »Modlete se za mne mnoho, protože jsem v životě nesl mnoho těžké odpovědnosti. Darujte všechny mše svaté Matce Boží. Ona bude rozdělovat tyto milosti.«

Často se modlil nahlas: »Maria, ty obdivuhodná Snoubenko Duchu svatého, dej mi milost chápání, nyní i ve smrti. Dej mi na svou přímluvu jasné vědomí až do posledního vydechnutí.«

»Ó, jak se těším!«

»Moje poslední mše svatá, kterou jsem mohl zde na zemi slavit, byla ke cti Matky Boží. Pro své bolesti jsem mohl tuto mši svatou dokončit jen s největším vypětím. Neplakat! Radovat se, děkovat, stále znovu děkovat, jdeme domů, do věčného pokoje. Zdravím vás všechny!«

Velice jej dojímal poslední sedm slov Páně na kříži. Během noci volal nejčastěji: »Pane, zde jsem! Jak krásné to musí být v nebi!« - »Jaká radost, že uvidím v nebi všechny své spolubratry, své

Pokračování na str. 12

Život Kristův (21)

XXI. Syn žije z díkůvdání Otci

1) Modlitba Ježíše jakožto Syna, který vyšel od Otce, jedinečným způsobem vyjadřuje skutečnost, že je také Synem, který směřuje k Otci (srov. Jan 16,28). Vrací se k Otci a spolu s sebou přivádí všechny ty, které mu Otec dal (srov. Jan 17). Všem pak zanechává jako trvalé dědictví své synovské modlitby: *Vy se tedy modlete takto: Otče náš...* (Mt 6,9; srov. Lk 11,2). Jak ukazuje tato formulace, již nás učí Ježíš, jeho modlitba k Otci má některé základní charakteristiky: je to modlitba plná chval, plná bezvýhradného vydání se Otcově vůli, pokud se týká nás, pak jsou v této modlitbě obsaženy úpěnlivé prosby i výrazy upřímné touhy po odpuštění. Do tohoto kontextu obzvláštním způsobem vstupuje modlitba díkůčinění.

2) Ježíš říká: *V ten čas se Ježíš ujal slova a řekl: Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytřými, odhalil jsi je maličkým...*

(Mt 11,25). Výrazem „Velebím tě“ Ježíš naráží na vděčnost za dar Božího zjevení, poněvadž nikdo nezná Syna než Otec, a nikdo nezná zná Otce než Syn a ten, komu by to chtěl Syn zjevit (srov. Mt 11,27). Rovněž velekněžská modlitba, kterou jsme analyzovali v předešlé katechezi, jednak vykazuje znaky velké prosby, s níž se Syn obrací na Otce, jednak je plně proniknuta hlubokým smyslem pro díkůčinění. Lze dokonce tvrdit, že díkůčinění představuje podstatný obsah nejenom Ježíšovy modlitby, ale také jeho bytostné a niterné jednoty s Otcem. V jádru všeho, co Ježíš koná a co říká, nalézáme hluboké vědomí obdarovanosti: všechno je Božím darem, darem Otce, Stvořitele. Odpovídající odpověď na obdarování je vděčnost a díkůčinění.

3) Je třeba věnovat pozornost těm úryvkům evangelia, zejména z Janova, kde se takové díkůvdání výslovně objevuje.

ŽIVOT ZASVĚCENÝ LÁSCE A MÍRU -

pokračování ze str. 11

rodiče a příbuzné! jak je to krásné! Děkovat, děkovat! Radovat se. Jen neplakat! Modlete se Sláva Otci! Jeho oči při tom zářily nadzemskou radostí: *»Co budu dělat v nebi? Jako Terezička: Stále dobro zde na zemi!«*

Často žehnal s nevýslovnou láskou všechny, kteří k němu přicházeli, kdo mu posílali pozdravy, zvláště myslel na své svěřence, kteří denně přicházeli k bráně domu sv. Ignáce.

Z jeho úst nezaznělo slovo stížnosti. Po modlitbě za umírajícího si vyžádal od kněze Te Deum, Gloria a Credo. Modlil se hlasitě s ním. Po odchodu kněze řekl: *»Musím být čistý, musím umřít zcela čistý, a až zemřu, pomodlete se Magnificat a radostný růženec!«*

Se slovy: *»Otče, do tvých rukou poručím svého ducha!«* odevzdal svou kněžskou duši milosrdné Boží náručí. Byl zcela Božím dítětem. Byl to návrat domů do jeho milosti. Otevřela se pro něho brána otcovského domu a na ty, kteří byli kolem něho a modlili se při tomto jeho návratu, se snášela něžná tichá záře. Byla to smrt ozářená otcovskou Boží dobrotou, milostiplný návrat domů.

Pochován byl 10. listopadu na jezuitském hřbitově v Pullachu (Mnichov).

Podle zápisků P. Rösche a jeho sestry Augustiny.

A. M. Weigel
-sks-
Překlad -lš-

Takovým příkladem je modlitba u příležitosti Lazarova znovuoživení: *Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel* (Jan 11,41). Při rozmnožení chlebů poblíž Kafarnaa Ježíš rovněž vzdává díky: *Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl* (Jan 6,11). Nakonec je třeba podtrhnout skutečnost, že Ježíš před tím, než pronesl slova ustanovení Eucharistie nad chlebem a vínem, vzdal díky (srov. Lk 22,17; Mk 14,23; Mt 26,26). Tento výraz je užit nad kalichem vína, zatímco nad chlebem se hovoří rovněž o požehnaní (srov. Mt 26,26). Podle Starého zákona má výraz „žehnat Bohu“ a „vynávat Boha“ rovněž smysl díkůvdání.

4) V modlitbě díkůčinění se prodlužuje biblická tradice, která nachází svůj jedinečný výraz zejména v žalmech. *Dobré je chválit Hospodina, opěvovat jeho jméno, Svrchovaní! ...Neboť mi působíš radost, Hospodine, svými činy, z díla tvých rukou se veselím* (Ž 92/91,2.5) *Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky. Tak ať mluví vykoupení Hospodinem, ti, které vykoupil z nepřátelské moci. ... Ať chválí Hospodina za jeho milosrdenství, za jeho divy k dobru lidí; necht ho oslavují v shromáždění lidu, necht ho velebí ve sboru starších* (Ž 107/106,1-2.21-22). *Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky. ... Děkuji ti, žes mě vyslyšel a stal se mou spásou. ... Ty jsi můj Bůh, děkuji ti; budu tě slavit, můj Bože!* (Ž 117/116,1.21.28). *Čím odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? ... Přinesu ti oběť díky, Hospodine, a budu vzývat tvé jméno* (Ž 116/115,12.17). *Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně, úžasná jsou tvoje díla* (Ž 139/138,14). *Budu tě oslavovat, můj Bože, králi, budu velebit tvé jméno po všechny věky* (Ž 145/144,1).

5) Rovněž v knize Sirachovcově můžeme číst: *Šiřte svou*

vůni a zpívejte píseň chvály, dobrořečte Hospodinu za všechny jeho skutky! ... Velebte ho těmito slovy: Všechna díla Hospodina jsou velmi krásná a na jeho rozkaz se všechno děje v pravý čas. ... Nelze říkat: Nač je toto a k čemu zas ono? Všechno totiž bylo stvořeno ke svému účelu (Sir 39,14-15.21). Sirachovcovo povzbuzení k tomu, abychom velebili Hospodina - abychom žehnali Hospodinu, má zřetelně didaktický smysl.

6) Ježíš přijal toto dědictví, které je tak příznačné pro Starý zákon, a vyjadřoval ve své modlitbě velebení - žehnání - vyznávání - chvály - díkůčinění. Z toho, co jsme řekli, vyplývá, že tato biblická tradice vrcholí při Poslední večeři, když den před tím, než své Tělo a svou Krev obětoval na oltáři kříže, Kristus ustanovil svátost svého Těla a své Krve. Jak píše svatý Pavel: *Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To činite na mou památku* (1 Kor 11,23-24). Synoptičtí evangelisté hovoří i o díkůvdání nad kalichem: *Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a pili z něho všichni. A řekl jim: To je má krev, krev nové smlouvy, která se prolévá za všechny* (Mk 14,23-24; srov. Mt 26,27; Lk 22,17).

7) Řecký originál výrazu „vzdávat díky“ je *eucharistésa* (z *eucharistein*) - zde je také původ slova „Eucharistie“. Tak tedy oběť Těla a Krve ustanovená jako Nejsvětější svátost představuje naplnění a také překonání obětí požehnaní a chval, o nichž se hovoří v Žalmech (*Zebah todah*). Křesťanské komunity od těch nejstarších dob spojovaly eucharistickou slavnost s díkůvdáním, jak to dokazuje text z *Didaché* (sbírka sepsaná koncem prvního století nebo na počátku druhého století, pravděpodobně v Sýrii, možná dokonce v samotné Antiochii):

*Vzdáváme ti díky, Otče náš, za svatý život Davida, tvého služebníka, který jsi nám odhalil skrze Ježíše Krista, tvého služebníka...
Vzdáváme ti díky, Otče náš, za život a za poznání, jež jsi nám zjevil skrze Ježíše Krista, tvého služebníka ...Vzdáváme ti díky, Otče svatý, za tvé svaté jméno, jež jsi nechal přebývat v našich srdcích, a také za poznání, víru a nesmrtelnost, jež jsi nám zjevil skrze Ježíše Krista, tvého služebníka (Didaché, 9,2-3; 10,1).*

8) Zpěv díkůčinění církve, který provází slavení Eucharistie, se rodí v hlubinách jejího srdce a zejména v hlubinách Srdce samotného Božího Syna, který jako člověk žil z díkůčinění. Lze říci, že jeho modlitba a celá jeho pozemská existence se stala zjevením té základní pravdy, kterou nacházíme v Jakubově listu: *Každý dobrý údel, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světla...* (Jak 1,17). Tím, že žije z díkůvzdání, Kristus, Syn člověka, nový Adam, přemáhá v samém kořeni hřích, který pod vlivem „otce lži“ vzal svůj počátek v duši prvního Adama (srov. Gn 3). Díkůvzdání navrácí člověku vědomí daru, který Bůh uděluje již od počátku světa, a současně toto díkůvzdání vyjadřuje schopnost na dar odpovědět: darovat Bohu s nerozděleným srdcem sebe samého a také všechno ostatní. Je to jakási restituice, poněvadž všechno má v Bohu svůj počátek a pramen.

„Gratias agamus Domino Deo nostro.“ (Vzdávajme díky, Bohu, našemu Otcí.) To je výzva, již církev klade do středu eucharistické slavnosti. Objevuje se tu ozvěna onoho díkůčinění, z něhož žil v době svého pozemského putování Boží Syn. A hlas Božího lidu odpovídá tím, že pokorně a zároveň s chórovou mohutností dosvědčuje: „Vere dignum et iustum est.“ (Je to důstojné a spravedlivé.)

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Hle, teď je ta doba příhodná

Promluva Svatého otce k římskému kléru 1. 3. 2001

V době příhodné jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti pomohl. Hle, teď je ta doba příhodná, teď je ten den spásy (2 Kor 6,2).

Apoštolova výzva, která zaznívá ve slavnostní liturgii na Popelční středu, nás zve, abychom nastoupili cestu svatopostního pokání s pocity hluboké vděčnosti k Pánu. V této příhodné době, v čase milosti vychází vstříc svému lidu, aby jej doprovodil k Velikonocům na cestě obrácení a smíření.

Čtyřicetidenní půst je silné období, které se ve farnostech a v celém životě církve prožívá s velkou duchovní a pastorační intenzitou. Je totiž mnoho úkolů, které na nás čekají, přípravných iniciativ, které probíhají svou aktuální cestou v rovině katecheze, liturgie či charitativní činnosti. Ale zaměstnání »činem« nesmí nikdy převládnout nad rozhodujícími faktory v duchovním a vnitřním řádu, který je jedinou solidní základnou pro nezbytnou a intenzivní pastorační činnost.

Doporučuji zvláště vám, drazí kněží, abyste živilí v tuto svatou dobu svou osobní duchovní cestu. V příkladu a svědectví kněze mohou věřící najít velkou podporu, aby pochopili a přijali duchovní bohatství svatopostní doby a nacházeli ve farnosti »školu modlitby«, »kde se setkání s Kristem nevyjadřuje pouze prosbou o pomoc, ale také vzdáváním diků a chvály, adorací, nazíráním a nasloucháním, afektivními vzněty až po pravou „zamilovanost“ srdce« (NMI 33).

Půst je příhodná doba, aby v každém společenství vzrůstala spiritualita společenství, která se z intenzivnějšího setkání s Pánem přelévá do vzájemných vztahů a dovoluje ochutnat, *jak je dobré a příjemné, když bratři přebývají pospolu (Ž 133,1)*. Z toho pohledu vychází pro každé společenství jako rozhodující společenství kněží, které se pro-

jevuje v prožívání bratrství mezi faráři, kaplany, kněžimi starými a mladými a zvláště se spolubratry nemocnými a obtíženými nesnáze.

Uvnitř kněžského stavu je každý povolán, aby vnímal toho druhého jakožto toho, »kdo ke mně patří«, a viděl především to, co je v tomto spolubratru pozitivní, přijímal ho a hodnotil jako »dar pro sebe« a »vzdoroval sobeckým pokušením, která nás ustavičně pronásledují a plodí soupeření a kariérismus, podezírání a žárlivost« (NMI 43).

Kéž vstoupí do tohoto poslání ve společenství také naslouchání Božímu lidu, který využívá své účasti v orgánech přijímaných s přesvědčením a s vážností, ale také při všech příležitostech, které se nabízejí každodenně, abychom přijímali požadavky lidí a vycházeli vstříc jejich konkrétním potřebám.

Mám na mysli tolik osob, které z důvodu práce a intenzivního životního rytmu potřebují, aby byly přijímány a provázeny v katechezi, v přípravě na svátosti v odlišných dobách, odpovídajících jejich potřebám. Musíme vycházet vstříc s přizpůsobivostí a ochotou, v radosti, že se můžeme poznat a sblížit zvláště s těmi, kteří se zpravidla neúčastní našich společenství.

Mám na mysli také velmi početné rodiny, které v době postní otevírají dveře vlastního domu, aby přijaly tradiční požehnání misionářů, které městská misie tak kladně vyslala.

V okamžiku, kdy naše společenství vycházejí ze sebe, aby zanesla do každého domu a každého pracovního prostředí zvěst o smrti a zmrtvýchvstání Pána, přicházíme do styku s množstvím utrpení a chudoby, starým i novým, přítomným v rodinách a římských čtvrtích. Vy, kněží, kteří žijete každodenně po boku těchto lidí, víte, jak veliké je očekávání a důvěra, které vklá-

dají do křesťanské obce chudí a zvláště ti, kteří trpí.

Jako Kristus, dobrý Pastýř, jděte tedy a vyhledávejte každého muže či ženu, chlapce, mladíka či starce, který čeká na projev citu, solidarity a bratrské spoluúčasti v situaci bídy materiální, morální nebo duchovní. Tato síť konkrétní a zosobněné lásky je prvořadou misijní cestou, která uvolňuje »novou obrazotvornost lásky« (NMI 50), která otevírá srdce pro zvěst evangelia.

(...)

Drazí kněží, milujte mladé lidi stejným srdcem jako Kristus a mějte důvěru v každého z nich, udržujte jejich nadšení a vychovávejte z nich svědky víry pro jejich souvěkovce. Nebojte se obrátit se na ně s výzvou, aby odvážně řekli své vlastní a bezvýhradně »ano« k náročnějšímu volání, jakým je povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Provázejte cestu jejich křesťanského růstu slavením svátosti pokání a duchovním vedením. Vaše radost z kněžského života, vaše dobrovolná volba života v chudobě věnovaná zdarma evangeliu a bratřím představují nejsilnější semeníště povolání v srdcích mladých lidí.

Postní doba je příhodnou dobou pro naše posvěcení. Je jí pro každého pokřtěného a o to více pro nás kněze, kteří jsme povoláni, »abychom slavili každý den to, co žijeme, a žili to, co slavíme, velikonoční obětí Pána, prvního a věčného pramene svatosti a milosti«.

Kéž nám na této náročné cestě pomáhá Panna Maria, Matka Církve a zvláště pak Matka kněží. Kéž nám pomáhá přímluva svatých, jako byl farář Arský a mnoho kněží pozdvížených k účtě oltáře.

*Bolletino Vaticano
1. 3. 2001*

Přijde světlo z Východu?

Znamení naděje v Bělorusku

Papež Jan Pavel II. řekl: »Ex oriente lux.« Můžeme však opravdu říct, že světlo přijde z Východu? V Rusku nedávno umřely stovky lidí vedrem, nyní umírají zimou. Všední den ve východní Evropě je neobyčejně tvrdý, protože lidé v bývalých sovětských republikách strádají pod jařmem hospodářských mafii.

Jedno nedělní odpoledne jsem viděla v Bělorusku rodinu pracovat na jednom kolchoze. Hrabali seno a nakládali je vidlemi na káru. Chlapci a děvčata při tom pomáhali na žhavém slunci, drželi koníka, nebo hrabali. Nikdo se ničím nechránil proti prudkému slunečnímu záru, byli pro svou práci minimálně oblečení. Tato scéna připomínala výjevy z třicátých let: pro toto venkovské obyvatelstvo se od té doby opravdu mnoho nezměnilo. Průměrný měsíční výdělek zemědělského dělníka je kolem dvou dolarů. Pěstují si své plodiny a provozují výměnný obchod. Ale mnozí si pomáhají krádežemi a pájí svou vlastní vodku. Jeden kněz, P. Matěj Maciejewski ve vesnici Kreminica, mi vyprávěl, že v posledním roce v jeho vsi nejméně čtyři lidé zemřeli na otravu alkoholem. Je to způsob, jak najít zapomenutí na bídu a utrpení poznamenané země.

Mezi lety 1930 a 1950 zemřelo v Bělorusku více než tři miliony lidí násilnou smrtí. Dva miliony usmrtili nacisté, více než milion padlo za oběť stalinským a komunistickým čistkám. Desetimilionový národ stále nemá možnost dovědět se něco více o svých nejnovějších dějinách. V této stále silně komunistické zemi se o dějinách nesmí vůbec psát. Tanky T34 a migy stojí ve velkých městech stále na svých podstavcích jako znamení sovětského osvobození. Leninova socha byla nedávno pečlivě restaurována. Dobrovolníci s rudou páskou na rukáve pomáhají policii. KGB stále pracuje: »Proč měnit dobré jméno?« ptal se prezident

Lukašenko. P. Josef Hanchyc z Lidy mi vyprávěl o své zkušenosti s KGB: »Ano, přišli příslušníci KGB, aby si poslechli moje kázání. ...doufám, že se jim líbilo.« I na mne padl jeho stín, když jsem byla v Grodnu: Sledovala mě jedna žena středního věku. Vypadala jako vystřižený sovětský agent ze starého Bond-filmu. Když jsme se na ni obrátili, řekla, že se chtěla jen zdokonalit v angličtině tím, že poslouchala náš rozhovor!

Navzdory všemu sledování a překážkám, s nimiž musí bojovat katolická církev, je zde skutečné znamení naděje. V Minsku jsou otevřeny jen čtyři kostely, ale ty jsou plné mladých lidí. Z více než 300 věřících, kteří se účastnili ve středu v 19 hodin večerní mše svaté, byla více než polovina mladších než 25 let. V diecézi Grodno uspořádali na konci týdne rekreaci pro mladé. Zúčastnilo se jí 3000 mladých lidí včetně 500 ministrantů. Kněžský seminář byl otevřen v září 1990 a je nyní schopen pojmout 120 seminaristů. Někteří z nich spí v pokojích se čtyřmi i pěti lůžky. Byla jsem v semináři svědkem velké obětavosti těchto mladých lidí a během mého pobytu sem přivedl jeden kněz ze své farnosti tři kandidáty, aby je představil biskupu Alexandru Kaszkiewiczovi. Další seminář se bude otevírat v roce 2001 v Pinsku. Kdykoliv vstoupíte v Bělorusku do kostela, najdete zde děti, které se modlí. Sestry vyučují ve třídách katechismu a vedou letní tábory. V mnoha farnostech mají ve výuce náboženství více než 300 dětí. Ve farnosti Svaté Rodiny v Lidě přistoupilo v posledních 18 měsících k prvnímu svatému přijímání 340 prvokomunikantů.

Navštívila jsem minského biskupa kardinála Swiatka v jeho maličkém pokoji vedle katedrály. Vysvětlil mi poslání církve: »Zde se konal Černobyl duší, máme za sebou

70 let zkázy. Pro ty lidi to byla katastrofa, která za sebou zanechala v duších vakuum. Musíme lidi znovu obracet a mladí lidé předávají dobrou novinu těm, kteří učili ateistickým lžím.«

Toto pojetí poslání církve se zrodilo z utrpení. Kardinálovi je 85 let a byl již odsouzen k smrti dříve, než strávil pro svou víru deset let v sovětských trestních táborech. Pater Jiří strávil pro svou víru v Kazachstánu ve vězení šest let. Teď vyučuje církevní právo a latinu na semináři v Grodnu. Pater Jiří říká: »Myslím, že jsem živoucí svědek pronásledované a zmrtychvstalé církve.« Jiným knězem v semináři je P. Tadeáš Wysinski. Byl jako dítě zavlčen s rodinou na Sibiř. Řekl mi: »Chtěl jsem se po letech strávených na Sibiři vrátit a něco dělat. Tento seminář je opravdový zázrak!« Snad se znovu potvrdila Tertullianova slova: »Sanguis martyrum semen christianorum. – Krev mučedníků je semenem křesťanů.« Biskup Alexander z Grodna mi řekl: »Stalo se mnoho dobrých věcí. Máme kostely, které jsou otevřeny, a máme svůj seminář. Za to je třeba poděkovat modlitbám bábušek a mučedníkům.«

V posledním týdnu jsem hovořila s jedním farářem v Anglii, který se mě ptal, proč jsou církve, které po pronásledování opět velmi ožily, tak konzervativní. Díval se na fotografii jednoho seminaristy z Grodna a řekl: »Zdejší seminarista by se mu vysmál, kdyby viděl, jak je ustrojen.« Poukázala jsem zdvořile, ale rozhodně na to, že mládež zde hledá radikální alternativu pro svůj život, něco, co je přísně a hluboce duchovní. P. Josef v Lidě to komentoval výstižně: »Snad je zdejší situace mnohem podobnější Západu, než si myslíme, protože jak tu, tak tam jsou extrémy: extrémní materialismus na Západě a extrémní chudoba na Východě. Nejnebezpečnější je nevědomost a lhostejnost.« Není divu, že za ním chodí i agenti KGB, aby si ho poslechli.

Když se zamyslíme nad slovy, která řekl papež, pak znovuoživení v některých částech Východu je než »ex oriente lux« spíše »ex iuvenibus lux« – světlo z mladých. Mladí přinášejí víru celým rodinám a odstraňují nevědomost, lhostejnost a ateistickou mentalitu. Snad v nich máme vzor pro církve Západu. Kardinál Swiatek správně říká: »Úřady demontovaly Boha a mravní kategorie a pokoušely se vše řešit na materialistické úrovni: protože ateismus je materialistický.« Západní materialismus jistě potřebuje velmi radikální odpověď.

Překlad -Iš-
Der Fels 7-8/2000

LITURGICKÉ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev a zase žije, byl ztracen a je zase nalezen! A začali se veselit.

Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: 'Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.' Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel

a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: 'Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se povесil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohýřil tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!'

Otec mu odpověděl: 'Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.'"

DŮTKA TEOLOGOVI

Za mnohoznačné a nebezpečné uznala Kongregace pro nauku víry teze o »teologii pluralismu«, které hlásá belgický teolog jezuita Jacques Dupuis. Podle tohoto autora je třeba v Božském plánu spásy přiznat všem náboženstvím tutéž moc a účinnost. Kongregace vydala notifikaci, která ukládá teologovi, aby ve své knize »Od křesťanské teologie k náboženskému pluralismu« provedl náležitě opravy. Vyzvala jej, aby zachovával větší opatrnost při hlásání svých tvrzení, která mohou vést k falešným a nebezpečným závěrům pro svou mnohoznačnost a problematičnost. O. Dupuis patří ke specialistům dialogu s východními náboženstvími. Zavázal se, že

v dalším vydání opraví některé teze sporného díla.

ROZVĚDKA SLEDOVALA PAPEŽE

22. února oznámila italská stanice RAI, že italská vojenská rozvědka »prověřovala« papeže Jana Pavla II. Cílem sledování bylo zjistit, co si polský papež myslí o vnitřní italské politice a jaký je jeho vztah k Solidaritě. Výsledky jsou obsaženy v 55 zprávách. Na jejich stopu se přišlo náhodou, když se vyšetřoval výbuch na palubě letadla společnosti Itavia v létě 1980, jehož okolnosti zůstaly neznámé. Celou záležitost nyní vyšetřuje soudce Rosario Priore, který dříve vyšetřoval atentát na papeže.

Unie křesťanských pedagogů pobočka Praha Vás zve na setkání se sestrami voršilkami Římské unie ze Základní církevní školy Sester voršilek Ostrovní 9, Praha 1, na téma: **Svatá Anděla Merici a její pedagogika včera i dnes**, která se bude konat v úterý 3. dubna 2001 v 18.00 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu bude další přednáška až první úterý v červnu.

Devadesátiny prof. ThDr. Jaroslava Kadlece

Narodil se 10. 3. 1911 v Dolní Cerekvi. V r. 1934 byl vysvěcen na kněze, doktorátu dosáhl v r. 1938, po krátkém působení v Nýrsku byl sekretářem budějovického biskupa Šimona Bárty; pak přednášel na gymnaziu a na teologickém institutu v Budějovicích, pro obor českých a slovenských církevních dějin se habilitoval na teologické fakultě v Praze r. 1947 a přednášel tam do r. 1950. Po krátkém působení v duchovní správě byl komu-

nisty donucen pracovat jako dělník. R. 1958 byl zatčen STB a tři roky vězněn, po propuštění byl dělníkem v Agrostroji v Pelhřimově do r. 1968, kdy byl rehabilitován a přednášel církevní dějiny na CM bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. R. 1970 byl donucen odejít do důchodu a působil jako výpomocný duchovní správce ve Veselá a Horní Cerekvi. V lednu 1990 byl opět povolán na litoměřickou fakultu, s ní přešel do Prahy a přednášel církevní dějiny do roku 1994, kdy odešel znovu do důchodu, a nyní pracuje v duchovní správě.

Naši redakci bylo dopřáno poblahopřát osobně jubilantovi na oslavě, kterou uspořádal děkanát KTF v Praze, a zúčastnit se mše sv., kterou koncelebroval v seminární kapli se spoluprofesory, bývalými žáky aj.

Ad multos annos!

Liturgická čtení

Neděle 25. 3. - 4. neděle postní

1. čt.: Joz 5,9a.10-12
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7 Odp.: 9a
2. čt.: 2 Kor 5,17-21
Ev.: Lk 15,1-3.11-12

Pondělí 26. 3. - slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10-14
Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.11 Odp.: srov. 8a+9b
2. čt.: Žid 10,4-10
Ev.: Lk 1,26-38

Úterý 27. 3. - ferie

1. čt.: Ez 47,1-9.12
Ž 46(45),2-3.5-6.8-9 Odp.: 8
Ev.: Jan 5,1-3a.5-16

Středa 28. 3. - ferie

1. čt.: Iz 49,8-15
Ž 145(144),8-9.13cd-14.17-18 Odp.: 8a
Ev.: Jan 5,17-30

Čtvrtek 29. 3. - ferie

1. čt.: Ex 32,7-14
Ž 106(105),19-20.21-22.23 Odp.: 4a
Ev.: Jan 5,31-47

Pátek 30. 3. - ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12-22
Ž 34(33),17-18.19-20.21+23 Odp.: 19a
Ev.: Jan 7,1-2.10.25-30

Sobota 31. 3. - ferie

1. čt.: Jer 11,18-20
Ž 7,2-3.9bc-10.11-12 Odp.: 2a
Ev.: Jan 7,40-53

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 25.3. 26.3. 27.3. 28.3. 29.3. 30.3. 31.3.

Antifona	270	1335	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	1335	272	271	272	271	272
Antifony	363	1336	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	813	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	363	1337	370	373	377	380	384
Antifona k Zach. kantiku	363	1337	371	374	377	381	384
Prosby	364	1337	371	374	377	381	384
Záv. modlitba	364	1338	371	374	378	381	385

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	1338	273	273	273	273	273
Žalmy	1142	1265	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	364	1338	371	375	378	381	385
Záv. modlitba	364	1338	371	374	378	381	385

Nešpory: SO

Hymnus	268	268	1339	269	268	269	268	268
Antifony	361	365	1340	1177	1193	1208	1224	386
Žalmy	1133	1146	1340	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	361	366	1342	372	376	379	382	386
Ant. ke kant. P. M.	362	366	1343	373	376	379	383	387
Prosby	362	366	1343	373	376	379	383	387
Záv. modlitba	364	364	1338	371	374	378	381	389
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1260	1238

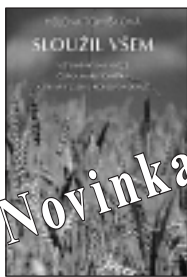
Helena Tomášková:

SLOUŽIL VŠEM

Vzpomínky na kněze Čenka Marii Tomiška
a úryvky z jeho korespondence

Prof. ThDr. Tomiško (1905-1949) byl profesorem dogmatiky v královéhradeckém kněžském semináři. H. Tomášková byla rodnou sestrou tohoto zbožného a pokorného kněze. Knižka podává zajímavé informace o jeho rodině, dětství, školním vzdělání. Dále vzpomíná na Tomiškovo studium teologie v Římě a jeho kněžské působení (mj. byl ředitelem III. řádu sv. Františka v Hradci Králové), zakončené brzkou smrtí v roce 1949. Součástí vzpomínek je také výběr z korespondence adresované především dětem, dívkám a ženám, přátelům, teologům.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.,
brož., 120x170 mm, 104 stran, 52 Kč*

Novinka

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Václav Renč:

POPELKA NAZARETSKÁ

Popelka Nazaretská, která nezapře ducha českého baroka, je nejznámějším dílem Václava Renče. Skladba vznikla v komunistickém kriminále. Básník v ní po svém návratu z vězení nezměnil ani slůvko.

Trinitas, 3. vydání, váz., přebal, A5, 96 stran, 138 Kč

V. Renč - V. Petru:

POPELKA NAZARETSKÁ

Magnetofonová kazeta - literárně-hudební pásmo s originálními texty Václava Renče, které recituje Jaroslav Konečný. Hudbu složil Vít Petru.

Rosa, 129 Kč

MARIÁNSKÉ TITULY

NANEBEVZETÍ BOHORODIČKY

VE SVĚTLE DOKUMENTŮ MAGISTERIA

Úvodní studie a překlad C. V. Pospíšil

Český překlad apoštolské konstituce Munificentissimus Deus o pozdvižení Bohorodičky Panny Marie s tělem i duší do nebeské slávy, kterou bylo vyhlášeno dogma o nanebevzetí Panny Marie a která byla dána 1. listopadu 1950. Připojen je český překlad apoštolského listu Pia IX. Ineffabilis Deus z 8. prosince 1854, kterým bylo za dogma vyhlášeno a definováno Neposkvrněné početí blažené Panny Marie.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.,
brož., A5, 68 stran, 69 Kč*

Jiřina Kolářová:

MARIA VE SVĚTLE DUCHA SVATÉHO

Rozjímání této knihy se nás pokoušejí uvést do plánu vykoupení a ukázat nám, jaké místo má Panna Maria v nynější časové epoše.

*Matice cyrilometodějská s. r. o., 2. vydání,
brož., A5, 120 stran, 58 Kč*

Raniero Cantalamessa:

MARIA, ZRCADLO CÍRKVE

Na základě meditací o Mariině přítomnosti v Betlémě, pod křížem a o Letnicích ve večeradle se tato kniha pokouší načrtnout cestu nového života v Kristu, jejímž vzorem je cesta Boží Matky. Každá kapitola obsahuje teologickou úvahu o P. Marii, založenou na Písmu svatém, a zamyšlení o konkrétních důsledcích Mariina postoje pro církve a každého věřícího.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., přebal, 134x206 mm, 224 stran, 100 Kč*

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
Ponos, 772 00 OLOMOUC 2

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Odesílatel: